

Economia

Rànquings i escoles de negoci

12/02/17 02:00 - CATEDRÀTIC DE BIOQUÍMICA I BIOLOGIA MOLECULAR, DIRECTOR DE L'ESCOLA DE DOCTORAT I VICERECTOR DE POLÍTICA CIENTÍFICA DE LA UB - **ENRIC I. CANELA**

Fer rànquings i classificacions forma part de la cultura actual i, ens agradi o no, ho hem d'assumir. Preguntem opinions, busquem i combinem dades, apliquem indicadors i amb discutible objectivitat decidim què es millor, qui és el preferit o què vol la gent.

Fa ja anys les escoles de negocis van començar a classificar-se en rànquings. Ara tenen llistes per a tots els gustos. Més recentment, al 2003 via el pioner rànquing de Xangai (Academic Ranking of World Universities – ARWU), les universitats van entrar en aquesta dinàmica. El negoci de l'educació superior del qual els principals beneficiaris eren les universitats d'Estats Units, el Regne Unit, Irlanda, Canadà, Nova Zelanda i Austràlia va potenciar-los. La captació d'estudiants asiàtics i de països de l'antiga Commonwealth era un objectiu. Els governants xinesos i les universitats japoneses van entrar més tard a competir per l'hegemonia de l'àrea Àsia-Pacífic.

Hi ha ara diversos rànquings que classifiquen les universitats. Alguns que estan basats en indicadors obtinguts a partir de dades objectives, altres es basen en opinions, i n'hi ha que barregen indicadors i opinions. Segurament, si preguntem quines són les millors universitats del món, molta gent citarà les més famoses sense basar-se en cap indicador. Tenen una alta reputació i, normalment, a banda de figurar al davant en rànquings de reputació, també obtenen punts en els altres rànquings, en part gràcies aquesta reputació.

Oportunitat.

Per a algunes universitats estar en una o altra posició és, directament, oportunitat de negoci. Per a altres, com la majoria de les d'Europa continental, és pur prestigi. Tot i això, en alguns països d'Amèrica Llatina només concedeixen beques per fer postgraus o la tesi doctoral a les universitats ben posicionades en els rànquings. Per un o altre motiu ens convé estar entre els millors.

Escalar posicions.

Algunes universitats *compre*n firmes per poder escalar posicions en els rànquings. Trobem investigadors europeus amb doble filiació. Per exemple, una filiació en universitats d'Àfrica o Àfrica i l'altra en les seves universitats europees o americanes.

És una bona inversió disposar de bons equips de màrqueting i d'especialistes en xarxes socials. Potser algú de la comunitat universitària ho criticaria per fer despeses inútils sense adonar-se que una bona reputació ajuda a obtenir més recursos.

Malgrat això, una bona campanya sense res darrere que ho avalí pot ser com unes boniques estovalles de paper que només serveixen per a un sopar i després es llencen. És necessari que fem per millorar en els resultats docents, de recerca i transferència.

A més de millorar en les posicions dels rànquings, que és convenient, ens hauria d'interessar ser bones universitats, millorar en els indicadors que mesuren la qualitat en recerca, també en tot el que té a veure amb la docència o l'aplicació de coneixement a altres sectors.

La reputació depèn, en part, de factors que no tenen a veure amb la qualitat. Si comparem Catalunya amb dos països de petites dimensions i amb llengües poc parlades al món, Dinamarca i Israel, veiem que en el rànquing de Xangai 2016, només basat en dades i sense opinions, els tres països tenen tres universitats entre les 500 millors del món.

La diferència és que Dinamarca i Israel en tenen dues cadascuna entre les 100 primeres del món i nosaltres no. Una altra diferència és que aquestes universitats tenen almenys quatre vegades el nostre pressupost. Tanmateix, si mirem les universitats amb més reputació entre les 102 més ben considerades del món no n'hi trobem cap dels tres països. La llengua hi influeix. És relativament normal que un estranger vulgui fer una tesi doctoral o un màster a Dinamarca o Israel, que farà en anglès, però no un grau que faria en danès o hebreu.

El nostre objectiu hauria de ser tenir una bona reputació i, en qualitat, estar com aquests països, però necessitem disposar dels pressupostos adequats. Altrament és impossible millorar gaire.

Darrera actualització (Diumenge, 12 de febrer del 2017 02:00)

Publicat a

L'econòmic 12-02-2017 Pàgina 53

Rànquing d'universitats (Dinamarca, Israel i Catalunya)		
DINAMARCA	ISRAEL	CATALUNYA
30 Universitat de Copenhaguen	69 Institut Tecnològic d'Israel-Technion	Del 151 al 152 Universitat de Barcelona
45 Universitat d'Aarhus	87 Universitat Hebrea de Jerusalem	Del 301 al 400 Universitat Autònoma de Barcelona
Del 15 al 200 Universitat Tècnica de Dinamarca	Del 101 Institut Weizmann de Ciències	Del 301 al 400 Universitat Pública de Catalunya
Del 201 al 300 Universitat d'Aalborg	Del 111 Universitat de Tel-Aviv	Del 301 al 400 Universitat Pompeu Fabra
Del 301 al 400 Universitat del Sud de Dinamarca	Del 401 Universitat Ben Gurion del Negure	Del 401 al 500 Universitat Rovira i Virgili

Foto: Arxiu.

Algunes universitats 'compren firmes per poder escalar posicions en els rànquings. Trobem investigadors europeus amb doble filiació. Per exemple, una filiació en universitats d'Àfrica o Àfrica i l'altra en les seves universitats europees o americanes. És una bona inversió disposar de bons equips de màrqueting i d'especialistes en xarxes socials

Enric I. Canela

Altres articles de l'autor

15/01/2017 **Com voldria la universitat**

11/12/2016 **Maquillatge a la nova LOMQE?**

Més articles ...

DESA LA NOTÍCIA A:

Des del **registre** pots veure i gestionar totes les notícies desades i de les que en fas seguiment.